

מסורת הש"ס

[illegible]

מוסף רש"י

טובל יום תחלה לקדש.
וממלה עשו בקדש להיות טובל
יום אללו כראשון לטומאה
יטמא שנים בקדש זה מזה,
אחולכ שנוגע בטבול יום נעשה
שני ועושה את חבירו שלישי
שניהם קרוין טמאין
ומקלקלין את אחרים והשלישי
פוסל את הרביעי להיות הוא
נעצמו פסול אבל לא יפסול את
אחרים במגעו (סוטה כט.).

רבינו גרשום

צורתו: אבל לאכילה.
להתירו לאכילה לא אמר
זריקה מועלת והיינו
דקאמר הא איסורא איכא:

סליק פירקא
והוכשרת ליפסל כלומר
שומלקה ותרופה כל
קדושה יהיו ונסתלא ו
כל טבליה ויא מחסור
פריסרס ובלתי: וזהו הדם
יחיבן על משום פגול:
הדמא דעור במקום ורקה
בחימקא אר' הדואה קובצת
על ששחשביס קר עדס כל
מז ורקה דהבמה: ושביס
כל במעלה דתר וטמא: ואין
כל מעלה: וזהו דמא
ויש כל היתר לכהניס:
אכא אימיאל אר' חטמא
חאריס לר' מנחית פני.
קתני הוכשרת:
ארקא ליטמא: רבנן היא.
אמריס כשם פוסליס דמא
משקן חרומה ואוכלי
חרומה ואיני מטמא כדתנן
פוסליס כל תרומה כר
טבולי ויש קר פוסל
ואוכלי דמא ושביק קדש
לר' טמא:

אבל לענין להמירו לאכילה לא אמר שמהא זריקה מועלת והיינו דקאמר איסורא איכא דלקוסא בזהמה משום יואל: הדרן עלך קדשי קדשים
חטאת העוף מועלין בה משקודשה. צפה אפילו אם נהנה ממנה
מחיים כגון שמכרה דהולאה לחולין: הוכשרה להפסל כלומר
משנמלקה וימסר בה קדושה שהיא
נפסקת אם נגע בה טבול יום או מחוסר
כפורים ובלילה: הוזה דמה חייבין עליה
משום פגול: דהוא דעוף קיימא במקום
וזיקה דכמה דהוא קובעת פגול
שחישב בו קודם לכן כמו זריקה דכמה
וזכו נמי ים בו איסור נותר וטמא אם
נטמא דהוא קובעת בכל היי: ואין
בה מעילה: דכיון דהוא דמה ים זה
הימר להכניס: גמ' אבל לאשמויי לא.
שמה טמאה ומטמאה אחרים לא:
מפנישין דקמי הוכשרה ליפסל ולא
ליטמא רבנן היא דלאמרי כשם שפוסל
טבול יום אוכלי תרומה ומשקה תרומה
כך פוסל אוכלי קדש לאינו מטמא לטמא

אחרים: דמינא אבא שאול אומר עבול יום סחלה לקדש. דהוי ראשון ומשוי לקדש שני דאיתו שני עושה שלישי ורביעי בקודש ופוסל את התרומה: רבי

ההואה ים ביום המליקה דל"ב ארסל הדס בשקיעת יאמה מ"מ נקט גב
ומשעת מליקה מונו: הווה דבה חייבין עריה משום ב'. למיד לעיל (דף
ר"ל שגראה להוה ולמ"ד יתיר שחית' כי יידי דבעין לעיל גבי ים קדד
צבלה גבי חטאת העוף בעין שיהא רחוי להוה: ואין מושל' בה. דין
כוזה ע"ז אלף שצריך להקדים חטאת העוף לעולת העוף לפי י'
דמעילה יוטר ואף מעולת בהמה דבעולת בהמה אין מושל' בעורה כי עורכה
לצית הדשן מושל' בה כך נראה למורי הרב רבינו פרץ ש"י: ^א עולה
מ"צה דבה. דגבי חטאת העוף נקט הוה משום דבחטאת העוף אינא
יואל דדוחק ומתמנה והואה היינו ילא נותה הדס למרחוק: ובווערין בה
השפן מחוק למחנה אלל מכאן ואילך נקט גבי נעשת מעולה ואין מושל' בה
הכפורים ושעירי הנשפים שעיר יום הכפורים ושעיר עזרות כרובים:

יוס כו' דאי לאמילה והלא פרים הנשרפים אין בהם חמילה להכניס ואף לא
ליכא למימר הכי שהי משל צבור הם ובזאם צטומאה יו יח לומר לענין
בית הדשן לעלמן כדאמרין פרק טבול (ו) (ובזהו דף קד:) (ג) (גבי) ג'
כדאמרין פרק אריוס מומין (סד דף מו.) ומועיל בהם עד שיתר הצמר בצמר
אבל מועיל בבשר. יא ודאמחר דמה זכה המוצא צמר והוא יצא **אבל** (ובזהו
דף קג.) כל שלל זכה המוצא בצמר לא זכו הכהנים בעור: **אבל**
להוציא לבית הדשן אצל גבי פרים וזוהי השמירה אין צדק הואלא
קדמו פניה בתנור הושרו יפסא טבעו יי ויבחרוהו כפריים. משנ
פ' פרק שני הלום (מנחות דף ק:) יא נאפוט מצערר ואין דמות ל
יו פסולים למחר בלינה ואור"י דרגס שפיר מדקתינו קרמו יין בצנור הו
ואס כן אפייתו להסח דוחה השטח דהכי יריק צפרק רצי ישמעאל (מנחות דף
והכי קאמר דאין אפייתו דוחה יוס טוב לא ואס תאמר כיון דלית ליה ל
כלי שרת מקדש יח לומר דמשום טבול יוס נקריה דקצבר חולין שגשגו
דוקא כשעשה כן להראוי ל

לשחוח עֲיָהוּ הוֹבֵה. כְּלוּמַר כִּיּוֹן דִּקְרַמְוּ פִּינֵה מִי יֵשׁ לֹא לֹהֵס תוֹרֵר הוֹבֵה כְּמִיז לֹהֵס אִיּוֹן קְרוֹי לֹהֵס אֲלֵלָא אִם כֵּן קֵרֵס הֵלֵם: **וְזוֹ** מוֹעֲלִין בָּהֶן. וְאֵם תִּמְחַמַּר מוֹעֲלֵה הוּא לְדִיתָא אִיּוֹרֵל אִיכָא וְהָא מוֹעֲלֵי לֹהֵס לְרִבִּי עֲקִיבָא כִּי דִּהֵא אִפְּלִיג לְרִבִּי עֲקִיבָא אִיּוֹן מוֹעֲלִין לֹא מִשְׁתַּחֲוִי וְכֵן לִ"ל בְּלֵתֵם הַפִּינִים: **קָרְבָּו** הַבְּיוֹבִים חִיבִין עֲיָהֶם מִשּׁוּם פִּיגוּל בִּי. הַ

לְמוֹצֵחַ כְּמוֹ הַיֵּלֶךְ לְקוֹמֵץ וּמִקְטִירִים בְּבִיזִים כְּמוֹ שֶׁמִּקְטִירִין הַקּוֹבֵץ וְהַלְבוֹתָה. פִּרְשֵׁי מִבְּרִיתוֹ בְּצֻחִים (בִּפְרָק ל"ו) שֶׁנִּי דָף ק"י

נְמִי קוֹדֵם שֶׁנִּתַּן הַקּוֹמֵץ בְּכֵל וְאֵין קִדְשׁוֹ וְהוֹכְשֵׁר לִפְסַל בְּצִבּוֹל וְזוֹ הַמִּנְחוֹת מוֹעֲלִין אִין מִשְׁהוֹקֵדֵשׁ קִדְשׁ בְּכֵל הוֹכְשֵׁר וְהוֹכְשֵׁר בְּצִבּוֹל וְאֵם לֹהֵס מִתְחִירִין וְכֵל דְּבַר שֶׁאֵין לֹהֵן מִתְחִירִין אִין חִיבִין עֲלֵיו מִשּׁוּם פִּיגוּל וּמִנְחָה אֵדֶם וְצוּר הַיּוֹם יֵשׁ וּמִתְחֵל עַד עֶשְׂרֵה יוֹמִים וְנִסְכִּים תִּחֵל כְּכֹל עֲלֵמָה דִּלְאִי שֶׁמִּזֵּי (וְצֻחִים דף ק"ג) ר' מֵאִיר בְּרַחַם פִּיגוּל וְצֻחִים בְּכֵל לֹא פִיגוּל וְאִתֵּיא מִשְׁתַּחֲוִי חֵשֶׁב דְּבַר שֶׁדְּרֹבֵי יִקְרַב בָּיו וְאִי בְּרִבְנָה סְפִיר עֲלֵיהֶם מוֹכֵחַ מְצֻמֶּה דְּנִטְרָךְ לִפְרֵשׁ לִינֵה עֲמוּד הַשַּׁחֵר: **אִבֵּל** אֲרִי־שְׂמוּי אָא. עֲמֵה (וּלְפִי) שֶׁ(פִּירֻשׁ)

בלינה למחר ואור"י דגס ליה שפיר: [נע] קרמו פניה בתנור: ב' מקדש לה וא"כ ע"כ לינה פסלה ואם לאפות בו הפת וא"כ בעינן שיקרמו פניה א"כ נקט קרמו פניה משום סיפא (כדי) תיבות והיינו כשנקטר דהא דקאמר ר"ע היינו בזבחים גופיה וז"ל: [ט] הלחם כדכתביב והיה ללחם לאזכרה וילפינן אזכרה אדם הוכשר ליפסל בטבול יום כ' שכבר הוקדש בכלי ראשון: [טז] אגב אינך דנקט תיבת הנך

קדשי קדשים פרק ראשון מעילה

אבל להצילה לא מנעה כלומר אבל לענין שיאכל לא מהניח זריקה ולא ה' נאחז
דמה לו להוציא עיבור זורה דלא איירי ביה ר"ע א"ה ה"ל עד כאן לא קאמר
ר"ע אלא להקבועי במעלה והלחיצה משום פירוג ונותר וטמא ועוד קשיא
בפסחים (דף ק"ג) משמע דלא מהניח זריקה להרריד עיבור זורה א

החם נמנמו הפסח או שילף ישרק מיד
ונראה לפרש דה"י קאמר ו כי קאמר
רבי עקיבא וזיקה מועלת ליוצא כלומר
לענין דברים האמורים במשנה לאקצועי
בפיוגול ו אזל מכל מקום להפשה אויל
מיד ויז' דלח פליג אמנני:

הדרן עלך קדשי קדשים

המאת העור. עדשהמא אייר דין
פסול קדיש זי ממ ימעלו
בהם וממלן ואילן אייר כשרים:
מועלין בהן משהקדשו. פירוש
קדוש פה דהיינו כשהקדישן:
הובשרה קדישם במבול יום ובמבול
תחלה אומר שכול יום

כפופרים. כלומר י' שאם נגעו ב' צדקה טבול
 יום או מחוסר כפורים פסול מלאכול: ובל' ג' י' צלינת דם בשקיעת
 החמה א"נ צלינת בשר ליום וילילה ואע"י דבחר הכי קמני הוה דהם דמשמע
 השתא לא איירי בזהו ואפי' צלינת י' וילילה אלא לאחר הוה שהי'
 מליקה פסול דלינת בשר לפי שמד שנמלקה י' מתחלת לינה של יום וילילה
 הימר אכילה שמיני ר"ל הוה ממש שנראה לאכילה ולמ"י הימר וזיקה
 שדיך צהן קבלה שיהא רחוי לקבל כדי שם להוות הכא נמי ללא שדיך
 יל' לו למתינת חטאת העוף עם פרים הנשפרים דמריהו לו סלקו קבלה
 קודמתו [ועולת] העוף שוה קודם לכל הקרנות לפי שיש בה שייכות
 לכהנים [י' ובחטאת] [י' ובועלת] העוף מועלים אף בעורה ואפי' י' משתא
 העוף מועלין בה ב'. כמו שפיר' גבי חטאת העוף כן הוא בעולה:
 שוה ומיאו אבל בעולה יוכא אלא מיאוי פירוש שפועל הבשר י' והדם
 עד שתאצ' אביית הרשין. לפי אף לאחר שנשרפה לפי שפועל ידך להוציא
 פרים הנשפרים. פירוש דבר של כזור ופר כהן משמי ופר י'
 וזובשורו א"פסל בבבול יום. מימה למאי הילכתא הוכשרו ליפסל בטבול
 פסל להקריב אימוריהם קאמר מכל מקום גבי פר ושעיר של יום הכפורים
 לשורפים ציית הדשן ששורפין בו את הפסולין קאמר שהיה להם לפסולין
 להשמיט היו שם: הוזה רמן. פירוש על יום הפירות ועל מוצא ההב'
 לכל משתק הבשר א"ן מועלין שהי' נעשים מזהו: א"ן מועלין בעורות
 קדשי ה': והב' ה' בעורות. י' ונפקי להו מכלל קדשי ה' כדאמרין
 מועלין בבשר עד שתאצ' אביית הרשין. דלכמי לא נעשים מזהו שרץ
 לציית הדשן ששם הם נשרפין הילכן א"ן מועלין א"ן משתוקי הבשר:
 דמור מקדש הלחם הפנים פנים י"ם שאין גורסין וצלינה דהא מנן
 שבת ולא יום טוב ואי לינה פסלה בזה א"ן כן כשאפסה ממנו דהי' הם
 ורו ליפסל כו' אלא אי' ליה תמור מקדש י' לחם וא"ן כן ע"כ לינה פסלה
 כפופו ומונה דפרק שמי' הלחם (ע' ד' ע' ד') אי' ליה דמור א"ן מקדש
 ג' תמור מקדש למה י' קרמו פניה כניסתו בנמור ליקדשיה דהא
 שררת הקודש לאו מקדש דמי (מולין ד' ע' ד') והא דלמי שררת מקדש היינו
 שות י' לא והינו כשנקדם:

לחם (עליהם) לשחוט את הזבח עליהם אבל לא קרמו לא דגני שחטם
 ק דמן ש' בדבש חיובין עיניהו ב'י. פירוש: עליהם עד הכבשים: ו' ואין
 דבשה הוא כדמסיק לעיל י"ז בספ"ק (דף ט') כי יומא דקדאמר לעיל לא
 נלחם כיון דלזיו גוף הכבשים יוש לומר דנקט ואין מועילין אלא הני לעיל
 ויכים הרי הם מתיבים הלחם יש הסילוק של צדדים כמו הקמחיה וההילוך
 מקומן: אין מועילין בשריה. דלא אית צדו הימר לכהנים:
 ו' בב'י הובשר יא'פס ב'י. לא נקט קדשו ככלי משום קומן דמעיקרא
 מ' מקודש ככלי ראשון עם המנחה כולה קודש שמקט דמקט לקמן (דף ט'
 א) לא יש נקט דנקט קדשו ככלי נקט עלי: ו'פיר' א'ין בהו. דטולס אין
 נ'סכים אי מיי'ר צבאה פכני ע'מא דקאמרינן ההם (וצחסי דף מד). מציא
 לה מתיבין ואי צבאה עם הזבח פלוגתא דרבי מאיר ורבנן בקורפ פ' בית
 כ'ן צבאיה דקמני אי מיי'ר צבא מן הזבח ר'ל ש'קעת החמה מ'א דסמורה
 נ'ג דכרבתו (דף ד') דקריאה אפילו צבאל ועמוד השחר פסלתו ואם כן
 השטבול יום אינו עושה עם אותה טומאה לטמא את אחרים מתי' רבנן היא:

תחלה

[illegible]

עין משפט
נר מצוה

א א מ׳ פ״צ מהלכות
מעילה הלכה ו׳
ב ב מ׳ פ״צ מהלכות
טומאת אוכלין הל׳ ז
ופ״י מהל׳ אבות הטומאה
הלכה ג׳
ג ג מ״י פ״א מהלכות
פסה״מ הלכה לו׳
ד ד מ״י פ״צ מהלכות
מעילה הלכה ו׳

STANDARD REFERENCE DATA

[illegible]

וְעַל פִּי אֲמַתִּי נִמְצָא:
 אֲנִי חֶסֶד מִרְשָׁתוֹ שֶׁמֶה
 שִׁנְיָה מְקוֹמָם וְלֹאמֹד לֹא
 דֹּאֵרִי צִדְקוֹתֵי מִי' אֶל
 קִפְּקָה וְהִשְׁתַּחֲוִּיתִי
 וְעִתְּוִלִּי בָּהֶם וְנִכְאָן וְאִשְׁרִי
 אִירִי בְּקִדְשֵׁי הָאֵל
 בַּחֲסֵד הַסֵּד: וְ
 כִלְמוֹר
 אֲנִי נִבְלָה וְאֶל
 אֶל וְעַל וְאִתִּי מֵאִי
 כִסְרִי:
 וְכִלְמוֹר אֲנִי קֹדֶם
 הַבַּיִת אֲכֹא מְדַאֲמָה
 בְּתֵר
 כִּי הָיָה מִלֵּךְ שֶׁמֶה
 שֶׁהָאֵל אִירִי בְּהוֹרָא
 שֶׁהָאֵל בִּלְתֵּי אֵל
 אִירִי בְּהוֹרָא
 אֲחֵר:
 בִּלְתֵּי: וְ
 כִּי הָיָה נִשְׁתַּחֲוִּיתִי
 לִפְנֵי: וְ
 שֶׁנִּשְׁתַּחֲוִּיתִי מִלִּיקָה
 מוֹנִין: וְ
 כִּי בַּמָּה קֹדֶם
 קִדְשֵׁי: וְ
 כִּי לִירֹחַ
 לְהוֹחֵת הֵן גַּבִּי עַל
 שֶׁנִּכְלָה מִרְשָׁתוֹ
 אֶל שֶׁלֵּק לְבָבָא
 חֵן: וְ
 הָאִמּוֹר: וְ
 אֶל שֶׁלֵּק שֶׁקֶדֶם
 לְשׁוֹל וְעַל חֵן
 עוֹבֵת חֵן

שיהא קדמא מחנך;
 וליהכינא ובעולת ונחמך;
 חיבה ונחמא מחנך;
 וקאן אהרן הקהרדע נחמך;
 שחצא לבית אבא נחמך;
 קא נחש ברוח חזק והדם יוצא;
 וזינו שנינו הדרם על
 המזבח מן הצהור הטרי;
 כן כטמאא טוטמאא;
 וחרה בצבור וייל: כל יום
 שרשעו תרין דרשני יום
 שם: קאן שחן לפני
 ורשעים: שעה כי תבשר
 ולחמי על קן הכבש
 בדמא שונור אור ש
 נחמך: קאן בערות דחבי
 שחנה אור חרבי
 יכנון לו יהיה ונפסי;
 וכלחם שחן הלהם
 נאפת: קאן שם פסולת
 וקאן שחן הלהם שחן
 הכהנים דאמר במנחת
 קאן ביש: קאן בכלל לקדש
 תא חתה נחמך: